

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8CoCsp/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3124202925
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Šlesarová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3124202925.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ivany Šlesarovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a JUDr. Ivety Sopkovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, 851 02 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, 851 02 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, bydliskom A. XXX, A. - C., v spore o zaplatenie 300 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 19. septembra 2024 č. k. 18Csp/40/2024-137, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

1.2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou od žalovaného domáhal zaplatenia sumy vo výške 300 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 350 EUR od 25.03.2020 do 12.05.2020 a zo sumy 300 EUR od 13.05.2020 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 24.03.2020 nadobudol od jeho právneho predchodcu, D. D., E., pohľadávku voči žalovanému z úverovej zmluvy číslo XXXXXXXXXX, ktorej súčasťou boli všeobecné obchodné podmienky. Právny predchodca žalobcu na základe uvedenej zmluvy poskytol žalovanému peňažné prostriedky, ktoré žalovaný napriek výzvam jeho právneho predchodcu neplnil v splátkach v stanovených termínoch, v dôsledku čoho právny predchodca žalobcu dňa 13.04.2019 odstúpil od zmluvy. Pohľadávka ku dňu postúpenia predstavovala sumu 474,13 EUR a pozostávala z istiny vo výške 350 EUR, z riadneho úroku vo výške 47,25 EUR, z úroku z omeškania vo výške 21,69 EUR a poplatku vo výške 55,19 EUR. Strany sporu dňa 07.05.2020 uzavreli dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky splátkach č. XXXXXXX, na základe ktorej žalovaný záväzok vyplývajúci zo zmluvy uznal čo do právneho dôvodu a výšky a zaviazal sa celkovú sumu vo výške 585,50 EUR zaplatiť v pravidelných mesačných splátkach. Žalovaný po podpise dohody uhradil sumu 50 EUR, zvyšok neuhradil a tento je predmetom žaloby.

1.3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť s odôvodnením, že nebol dostatočne ako spotrebiteľ posúdený a informovaný o možnostiach a postihu spotrebiteľa čerpať povolené prečerpanie a uplatnil si námietku premlčania z dôvodu uplynutia času s prihladnutím na výpoveď zo zmluvy zo dňa 31.12.2018

a následného odstúpenia zo zmluvy zo dňa 13.04.2019. Zároveň namietol neplatnosť dohody o uznaní dlhu a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 07.05.2020. Dohodu považoval za neplatnú z dôvodov, že táto bola vopred naformulovaná žalobcom, je v rozpore s dobrými mravmi, výrazne zhoršila jeho postavenie ako spotrebiteľa vo vzťahu k žalobcovi, pretože jej uzavretie bolo výlučne v záujme žalobcu vo veci predĺženia premlčacej lehoty, žalobcovi sa zlepšilo procesné postavenie v spore, nakoľko nemusí preukazovať vznik záväzku. Mal za to, že ide o nekalú obchodnú praktiku. Zdôraznil, že mu neboli vysvetlené právne následky dohody po jej podpise. Žalobca nekonal s odbornou starostlivosťou. Žalovaný pokiaľ chcel dosiahnuť možnosť splácania dlhu v splátkach túto dohodu musel podpísať. Poukázal na smernicu Európskeho parlamentu a rady číslo 2005/29/ES zo dňa 11.05.2005 o nekalých obchodných praktikách. V ďalšom zdôraznil, že si vôbec nie je vedomý podpísania dohody o uznaní dlhu vo vzťahu k povolenému prečerpaniu. Takúto dohodu podpísal vo vzťahu k inému úveru, rovnako poskytnutému zo strany právneho predchodcu žalobcu. Žalobca inicioval spor týkajúci sa aj úverovej zmluvy, ktorá žaloba bola na Okresnom súde Trenčín zamietnutá, pričom rozhodnutie potvrdil Krajský súd v Trenčíne.

1.4. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav.

1.5. Právny predchodca žalobcu, D. D., E., uzavrel so žalovaným dňa 08.10.2014 zmluvu o povolenom prečerpaní č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol žalovanému povolené prečerpanie vo výške 350 EUR. Žalovaný sa zaviazal vyčerpané povolené prečerpanie splatiť spolu s úrokmi vo výške 18,90 % ročne, pričom išlo

o premenlivú úrokovú sadzbu. Konečná splatnosť povoleného prečerpania bola stanovená na deň 24.09.2024. Strany si vo všeobecných obchodných podmienkach dohodli, že splatnosť povoleného prečerpania nastáva najneskôr v deň konečnej splatnosti povoleného prečerpania. Pohľadávka banky je v čase do dňa konečnej splatnosti povoleného prečerpania splácaná formou započítania pohľadávky banky proti pohľadávke dlžníka z účtu dlžníka, a to vždy

v momente vzniku pohľadávky dlžníka z účtu dlžníka a v rozsahu, v ktorom sa tieto pohľadávky kryjú. Pre prípad porušenia povinností dlžníka si strany dojednali možnosť výpovede zo strany banky.

1.6. Výpoveďou zmluvy zo dňa 31.12.2018 právny predchodca žalobcu vypovedal zmluvu o povolenom prečerpaní uzavretú so žalovaným, a to s účinnosťou ku dňu uplynutia výpovednej doby. Výpovedná doba bola 2 mesiace a začala plynúť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede. Súčasne vyzval žalovaného na úhradu dlhu vo výške 55,66 EUR, a to najneskôr do uplynutia výpovednej doby.

1.7. Listom zo dňa 13.04.2019 právny predchodca žalobcu odstúpil od zmluvy o bežnom účte, a to ku dňu doručenia oznámenia. Súčasne vyzval žalovaného na úhradu dlhu v celkovej výške 455,24 EUR do 7 dní odo dňa doručenia.

1.8. Výzvou zo dňa 16.12.2019 vyzval právny predchodca žalobcu žalovaného na úhradu dlhu z nepovoleného prečerpania vo výške 468,72 EUR.

1.9. Na základe dohody o uznaní dlhu a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 07.05.2020 uznal žalovaný čo do právneho dôvodu a výšky dlh zo zmluvy č. XXXXXXXXXXXX vo výške 585,59 EUR, ktorý pozostával z istiny vo výške 350 EUR, riadneho úroku vo výške 47,25 EUR, postúpeného úroku z omeškania vo výške 21,69 EUR, poplatkov vo výške

55,19 EUR, nákladov právneho zastúpenia vo výške 103,20 EUR, úroku z omeškania od postúpenia pohľadávky vo výške 8,26 EUR. Žalovaný v dohode vyhlásil, že má vedomosť

o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Súčasne sa uznaný dlh zaviazal veriteľovi splatiť v 12 mesačných splátkach v minimálnej výške 50 EUR, pričom výška poslednej 12. splátky bola dohodnutá v sume 35,59 EUR. Dátum splatnosti prvej splátky bol stanovený na deň 12.05.2020 a dátum splatnosti poslednej splátky bol stanovený na deň 12.04.2021.

1.10. Z výpisu z účtu žalovaného vyplýva, že dlh žalovaného ku dňu 13.04.2019 predstavoval sumu 455,24 EUR.

1.11. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 31.03.2020 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky z nepovoleného prečerpania žalobcovi.

1.12. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0223/2020/CE zo dňa 24.03.2020 postúpil právny predchodca žalobcu, D. D., E., žalobcovi pohľadávku z nepovoleného debetu voči žalovanému pozostávajúcu z istiny vo výške 350 EUR, riadneho úroku vo výške 47,25 EUR, úroku z omeškania vo výške 21,69 EUR a poplatkov vo výške 55,19 EUR.

1.13. Pokusom o zmier zo dňa 15.02.2024 vyzval žalobca žalovaného k úhrade dlhu vo výške 586,05 EUR, z čoho istina predstavuje sumu 300 EUR, najneskôr do 25.02.2024.

1.14. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa ustanovení § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 100 ods. 1, § 101, § 110 ods. 1, § 524 ods. 1, 2, § 558 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 8, § 7 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia dohody o uznaní dlhu a podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok.

1.15. Po vykonanom dokazovaní dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

1.16. Súd prvej inštancie skúmajúc aktívnu legitímáciu žalobcu uzavrel, že žalobca je aktívne legitimovaný na podanie žaloby. Konštatoval, že právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu. Pre vznesenú námietku premlčania žalovaným posudzoval uplatnený nárok žalobcu z hľadiska jeho premlčania. Premlčaciu lehotu stanovil v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka, teda ako trojročnú, ktorá začala plynúť od momentu, kedy sa mohlo právo prvýkrát vykonať. Vzhľadom ku skutočnosti, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným išlo o zmluvu o povolenom prečerpaní konštatoval, že splatnosť dlhu nastala až v dôsledku výpovede zo zmluvy o povolenom prečerpaní, a to uplynutím výpovednej doby. V zmysle výpovede zo dňa 31.12.2018 bola výpovedná doba 2 mesiace a začala plynúť od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede. Začiatok plynutia výpovednej doby súd prvej inštancie ustálil na prvý deň nasledujúceho mesiaca, teda deň 01.02.2019 a uplynula dňa 01.04.2019. Žalobca, resp. jeho právny predchodca si tak mohol prvýkrát svoje právo na súde uplatniť dňa 02.04.2019. Týmto dňom tak začala plynúť zákonom stanovená 3-ročná premlčacia doba, ktorá uplynula dňa 02.04.2022. Žalobca si však svoj nárok na súde uplatnil až dňa 29.02.2024, t. j. po uplynutí premlčacej doby, a preto možno konštatovať, že žalobou uplatnený nárok je v celom rozsahu premlčaný. Pre úplnosť dodal, že predmetný nárok by bol premlčaný aj vtedy, ak by premlčacia doba začala plynúť odstúpením od zmluvy o bežnom účte zo dňa 13.04.2019.

1.17. Pokiaľ sa žalobca proti argumentácii žalovaného o premlčaní dlhu bránil poukazom na so žalovaným uzavretú dohodu o uznaní dlhu a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 07.05.2020 a v tej súvislosti na plynutie 10-ročnej premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie uviedol, že predmetnú dohodu preskúmal a vyhodnotil ako neplatnú v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi. Dohoda o uznaní dlhu a o úhrade pohľadávky v splátkach je preukázateľne formulárová zmluva, do ktorej obsahu žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť zasiahnuť a ak chcel dosiahnuť splatenie dlhu v splátkach, musel nevyhnutne podpísať i dohodu o uznaní dlhu. Dohoda o uznaní dlhu nepochybne výrazne zhoršila postavenie žalovaného ako spotrebiteľa vo vzťahu k žalobcovi, jej uzavretie bolo výlučne v záujme žalobcu, keďže jej uzavretím sa posilnilo jeho postavenie ohľadom predĺženia premlčacej doby, v ktorej mohol žalobca uplatniť nárok voči žalovanému spotrebiteľovi a zlepšilo by sa procesné postavenie žalobcu v spore, keďže by nemusel preukazovať vznik záväzku. Žalobca uzavretie dohody dosiahol v rozpore s ustanoveniami na ochranu žalovaného ako spotrebiteľa konaním, ktoré prvoinštančný súd vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku podľa § 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. a zároveň aj ako konanie v rozpore s dobrými mravmi podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. Žalovaný uviedol, že so žalobcom ohľadne dlhu z povoleného prečerpania nekomunikoval; komunikoval s ním len v súvislosti s iným úverom v D., E., a v súvislosti s týmto iným úverom aj podpisoval dohodu o uznaní dlhu, pričom v tom čase mu bola doručená od žalobcu len jedna zásielka. Je teda zrejmé, že žalovanému vo vzťahu k dohode o uznaní dlhu z povoleného prečerpania nebolo dané žiadne poučenie o následkoch podpisu tejto dohody, keďže s ním žalobca v tejto súvislosti ani nekomunikoval. Navyše sa dôvodne javilo, že dohoda o uznaní dlhu z povoleného prečerpania bola žalovanému podstrčená spolu s inou dohodou o uznaní dlhu. Dohoda, hoci obsahuje ustanovenie o tom, že dlžník má vedomosť o premlčaní dlhu a

jeho následkoch a že ak dlžník uzná pohľadávku čo do dôvodu a výšky, premlčuje sa za 10 rokov odo dňa, keď k uznaniu dlhu došlo (bod 2.2. dohody), neobsahuje popis následkov podpisu tejto dohody, ktorému by porozumel

i priemerný spotrebiteľ, ktorým žalovaný je. V dohode nie je uvedené, že po uplynutí premlčacej doby sa stáva toto právo proti žalovanému súdne nevymáhateľným a ak podpíše žalovaný túto dohodu, začne plynúť nová premlčacia doba v dĺžke 10 rokov od uznania,

v ktorej lehote bude môcť žalobca proti žalovanému peňažný nárok na súde vymáhať.

V dohode tiež nie je uvedené, že podpisom dohody obsahujúcej aj uznanie dlhu, nemusí veriteľ na súde preukazovať existenciu záväzku, ale dôkaz o neexistencii záväzku musí predložiť spotrebiteľ. Súdmi bolo viackrát judikované, že za nekalú obchodnú praktiku treba považovať postup dodávateľa, ktorý spotrebiteľovi bez náležitého vysvetlenia predloží na podpis zdanlivo výhodný formulár o splátkovom kalendári, v ktorom je medzi formulárovými ustanoveniami zakomponované aj uznanie dlhu, a to s cieľom predĺžiť premlčaciu dobu na uplatnenie dlhu voči spotrebiteľovi, a za situácie, keď spotrebiteľ od dodávateľa dosiahne splátky dlhu jedine podpisom listiny obsahujúcej aj uznanie dlhu. Takúto dohodu, ktorú predložil žalobca (v pozícii právneho nástupcu dodávateľa - banky) na podpis žalovanému ako spotrebiteľovi bez toho, aby mu poskytol náležité vysvetlenie, poučenie o následkoch podpisu dohody (následkoch uznania dlhu), ktoré poučenia nie sú dostatočne uvedené ani

v texte dohody o splátkovom kalendári, treba hodnotiť ako postup žalobcu v rozpore

s požiadavkami odbornej starostlivosti, ktorý nepochybne podstatne ovplyvnil rozhodnutie žalovaného podpísať túto dohodu. Žalobca konal bez odbornej starostlivosti, ktorou sa

v zmysle § 2 písm. u/ zákona č. 250/2007 Z. z. rozumie úroveň osobitnej schopnosti

a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu

k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti. Konanie žalobcu bolo spôsobilé podstatne narušiť ekonomické správanie sa žalovaného ako spotrebiteľa (definované v § 2 písm. r/ zákona

č. 250/2007 Z. z. ako značné obmedzenie schopností spotrebiteľa urobiť rozhodnutie, ktoré by pri

dostatku informácií inak neurobil). Za akceptovateľné a súladné s dobrými mravmi súd nemôže považovať konanie žalobcu, ktorým žalovanému predložil na podpis dohodu, obsahujúcu aj uznanie dlhu zo strany žalovaného bez náležitého vysvetlenia, poučenie

o následkoch uznania dlhu. Žalobca, ktorý vo veľkej miere skupuje pohľadávky voči spotrebiteľom a následne ich vymáha je odborníkom v danej oblasti, a nerešpektujúc požiadavku čestnej obchodnej praxe využil výraznú nerovnosť zmluvných strán a dosiahol uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby. Súd prvej inštancie vychádzal aj zo smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2005/29/ES zo dňa 11.05.2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom, ktorej účelom je prispieť

k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu a dosiahnuť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa aproximáciou zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov

o nekalých obchodných praktikách poškodzujúcich ekonomické záujmy spotrebiteľov. Pretože nekalé obchodné praktiky sú podľa § 7 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. zakázané

a zakázané je aj konanie predávajúceho v rozpore s dobrými mravmi (§ 4 ods. 8 zákona

č. 250/2007 Z. z.), v prípade predmetného uznania dlhu ide o neplatný právny úkon podľa

§ 39 Občianskeho zákonníka. K rovnakým právnym záverom v obdobných právnych veciach dospel aj Krajský súd v Trenčíne v rozsudkoch sp. zn. 6Co/13/2016 zo dňa 16.02.2016

a sp. zn. 27CoCsp/7/2024 zo dňa 30.04.2024, ktorý sa dokonca týkal tých istých strán sporu, ako i Krajský súd v Trnave v rozsudkoch sp. zn. 10Co/578/2015 zo dňa 07.09.2016,

sp. zn. 26CoCsp/76/2020 zo dňa 31.03.2021. Vzhľadom ku skutočnosti, že súd prvej inštancie predmetnú dohodu o uznaní dlhu vyhodnotil ako neplatnú, nenastali právom predpokladané účinky vo vzťahu k plynutiu novej 10-ročnej premlčacej doby. Ustanovenie § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka tak nemožno na súdenu vec aplikovať.

1.18. Na základe uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že uplatnený nárok je premlčaný, z ktorého dôvodu žalobu zamietol ako nedôvodnú.

1.19. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. Konštatoval, že v súdnej veci mal plný úspech žalovaný, ktorému však z obsahu spisu nevyplynuli žiadne trovy, preto súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2.1. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), písm. f) a písm. h) CSP. Odvolaciemu súdu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť, žalobe vyhovieť a žalobcovi priznať voči žalovanému nárok na náhradu trov konania, alternatívne tento zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.2. V odvolaní namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku a nesprávne skutkové zistenia. Namietal, že súd prvej inštancie pri posúdení dohody bez toho, aby poznal okolnosti jej uzavretia dospel k záverom uvedeným v odseku 23. napadnutého rozsudku. Namietal, že predmetom dohody bolo uznanie a následné splácanie dlhu vyplývajúceho zo zmluvy o povolenom prečerpaní zo dňa 08.10.2014 číslo XXXXXXXXXXXX v nadväznosti na číslo účtu XXXXXXXXXXXX. Žalobca riešil vzniknutú situáciu pre spotrebiteľa priaznivejší spôsobom, ako vymáhaním predmetnej pohľadávky a jej uplatnením na súde, kontaktoval žalovaného a pokúsil sa o mimosúdne urovnanie predmetnej pohľadávky pričom výsledkom mimosúdnych rokovaní bola vôľa žalovaného predmetnú pohľadávku uhradiť. Žalobca poskytol žalovanému možnosť uhradiť dlh v splátkach. Zdôraznil, že žalovaný sa rozhodol slobodne a dohoda o uznaní dlhu má všetky zákonom predpísané náležitosti. Obsah dohody je formulovaný jasne a zrozumiteľne neobsahuje zložité ani zavádzajúce právne formulácie, nie je rozsiahla a je zrozumiteľná aj priemernému spotrebiteľovi. Bola žalovanému zaslaná poštou, preto ju ten nemusel podpisovať v žiadnej časovej tiesni a mohol sa slobodne rozhodnúť či túto podpíše a odošle. Preto nemôže ísť o nekalú obchodnú prax. Skutočnosť, že žalovaný podpisom dohody uznal svoj záväzok vyplýva aj zo samotného názvu. Žalovaného nikto nenútil k podpisu dohody, túto podpísal bez akýchkoľvek výhrad. Bez opory vo vykonanom dokazovaní urobil súd prvej inštancie záver, ktorý nevyplýva z vykonaného dokazovania v tom smere, že mu žalobca "podstrčil" dohodu v súvislosti s iným dlhom. Žalovaný sa podpisom uvedenej dohody vyhol súdnemu konaniu a trovami s ním spojenému.

2.3. V závere odvolania akcentoval na to, že aj ochrana spotrebiteľa má mať svoje medze a túto nemožno chápať ako ochranu ľahkomyseľnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa. Účelom ochrany spotrebiteľa v žiadnom prípade nemôže byť zbavenie spotrebiteľa akejkoľvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstupuje.

2.4. Z vyššie uvedených dôvodov považoval žalobca uzatvorenú dohodu za platnú, ktorú nemožno považovať za rozpornú s dobrými mravmi. Pokiaľ súd prvej inštancie dospel k uvedenému záveru, nesprávne právne posúdil vec a rovnako na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal na viaceré rozhodnutia súdov a zdôraznil, že nesúhlasí so závermi súdu prvej inštancie, že by konal bez odbornej starostlivosti s využitím nekalej obchodnej praxe.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a plne sa s ním stotožnil.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 04.12.2024 zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach.

5. Žalovaný v písomnom vyjadrení zo dňa 17.12.2024 zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach, rozsudok súdu prvej inštancie žiadal potvrdiť a žalobu zamietnuť.

6. Ďalšie písomné podania vo veci podané neboli.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

8. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovaného nariaďovať pojednávanie, pretože nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a ani to nevyžadoval dôležitý záujem.

9. Podľa § 378 ods. 1 CSP, na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

12. Podľa § 383 CSP, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

13. Odvolateľ v podanom odvolaní vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Jedinú výnimku predstavuje oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

14. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadami, ktoré sa týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

15. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP.

16. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

17. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

18. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

19. Odvolací súd posúdením vyjadrení strán sporu v odvolacom konaní ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie zistil, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými podstatnými tvrdeniami strán prednesenými v konaní, a preto nie je dôvod na postup odvolacieho súdu podľa § 387 ods. 3 prvá veta CSP. V tomto smere je nevyhnutné poukázať na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 78/2005, podľa ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na

každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie

o odvolaní, pokiaľ zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

20. Súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu, že nárok žalobcu považoval za premlčaný (§ 100 ods. 1, § 101 Občianskeho zákonníka), keď zároveň dohodu o uznaní dlhu posúdil ako neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi. Žalobca v odvolaní namietal nesprávne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, na ktorých založil zamietavé rozhodnutie o premlčaní uplatneného nároku. Nesprávnosť vzhliadal v posúdení dohody o uznaní dlhu a o úhrade pohľadávky v splátkach ako neplatného právneho úkonu.

21. Odvolací súd podrobil napadnuté rozhodnutie vecnému prieskumu z hľadiska žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov.

22. Skúmal splnenie procesných podmienok a postup súdu prvej inštancie v tom smere, či jeho postupom nebolo znemožnené strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a či prípadná existencia nesprávneho procesného postupu ako nedostatku súdu prvej inštancie nemohla byť napravená v konaní pred odvolacím súdom. Vada konania vymedzená v § 389 ods. 1 písm. b) CSP je vo svojej podstate porušením základného práva na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú

v podmienkach právneho poriadku SR okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP.

23. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa ustanovenia § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

24. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybil pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než, ktorý správne mal byť použitý, alebo, ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

25. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností, odvolací súd vyhodnotil vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu ako neopodstatnené. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa dostatočne zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, vykonal predložené dôkazy v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie, tieto vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v § 191 CSP a zo správne zistených skutočností vyvodil tiež správne právne závery, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Výsledkom vykonaného dokazovania je zodpovedajúci jeho skutkový a právny záver, s ktorým sa odvolací súd plne stotožňuje. Odvolací súd dospel k zhodným záverom so súdom prvej inštancie, o tom, že nárok žalobcu uplatnený v spore je z hľadiska jeho charakteru vzťahom spotrebiteľským, podliehajúcim normám spotrebiteľského práva upravených v Občianskom zákonníku a tiež zákonu

č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. Zhodne dospel k záverom, že v okolnostiach danej veci nenastali právne účinky uznania dlhu obsiahnutého v dohode o uznaní dlhu a úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 07.05.2020, teda nezačala plýnúť vo vzťahu k dlhu

nová 10 ročná premlčacia doba tak, ako to predpokladá ustanovenie § 110 Občianskeho zákonníka a to z dôvodu, že predmetná dohoda je absolútne neplatná, pre jej rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Občianskeho zákonníka). Bola uzatvorená jednostranne, výlučne na prospech žalobcu a jej uzatvorenie žalobca dosiahol v rozpore s ustanoveniami na ochranu žalovaného ako spotrebiteľa, konaním súdom prvej inštancie opodstatnene vyhodnoteným ako nekalá obchodná praktika v zmysle § 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z.z. Zároveň súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že uvedené konanie bolo konaním rozporným s dobrými mravmi v zmysle ustanovenia § 4 ods. 7 zákona

č. 250/2007 Z. z. Súd prvej inštancie správne vzal do úvahy výsledky vykonaného dokazovania, preukázané skutkové okolnosti a ich vplyv na nárok žalobcu ako aj obranu žalovaného, a vychádzajúc z nich, správne žalobu zamietol. Súd prvej inštancie pri posudzovaní rozhodujúcich skutočností postupoval v súlade so zákonom, o nároku žalobcu rozhodol s poukazom na všetky relevantné skutočnosti, s následkom nespôsobilosti odvolania k inému, ako potvrdzujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov súdu prvej inštancie, spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Súčasne sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP, aby nedošlo k nadbytočnému opakovaniu všetkých v spore známych faktov spolu s citáciou zákonných ustanovení jednotlivých právnych predpisov. Obsah spisového materiálu v predmetnom súdnom konaní pripúšťa interpretáciu faktov a posúdenie relevantných právnych otázok tak, ako sú v posudzovanej veci prezentované súdom prvej inštancie.

26. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, odvolací súd vo vzťahu k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné.

27. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, a medzi stranami nebolo sporným, že právny predchodca žalobcu D. D. E. ako veriteľ, uzatvorila so žalovaným zmluvu číslo XXXXXXXXXX dňa 08.10.2014 o povolenom prečerpaní, súčasťou ktorej boli okrem iného aj Všeobecné obchodné podmienky. Pôvodný veriteľ, právny predchodca žalobcu, výpoveďou zo zmluvy zo dňa 31.12.2018 predmetnú zmluvu o povolenom prečerpaní vypovedal s účinnosťou ku dňu uplynutia výpovednej doby, ktorá bola 2 mesiace. Listom zo dňa 13.04.2019 odstúpil od zmluvy a vyzval žalovaného na úhradu dlhu v celkovej výške 455,24 EUR do 7 dní od jeho doručenia. Následne právny predchodca žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávok číslo 0223/2020/CE zo dňa 24.03.2020 postúpil žalobcovi pohľadávku voči žalovanému. Postúpenie dlhu bolo žalovanému riadne oznámené, pričom tieto skutočnosti neboli medzi stranami sporné. Rovnako nebol medzi stranami sporný charakter zmluvy ako zmluvy spotrebiteľskej.

28.1. Sporným v priebehu odvolacieho konania zostalo, či okolnosti veci umožňujú posúdiť uplatnený nárok ako premlčaný.

28.2. Vo vzťahu k vyššie uvedenej spornej otázke odvolateľ primárne tvrdil, že jeho nárok nebol v čase podania premlčaný. S uvedeným názorom odvolací súd nemôže súhlasiť.

28.3. Súd prvej inštancie otázku možného premlčania v okolnostiach danej veci posudzoval správne vo svetle ustanovení § 100 a § 101 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré právne posúdenie odvolateľ nespochybnil, toto však rozporoval s odkazom na rozhodnutia niektorých súdov v obdobných veciach. Žalobca spochybňoval správnosť záverov súdu prvej inštancie o neplatnosti dohody o uznaní záväzku, domáhajúc sa prostredníctvom nej založenia plynutia novej, 10 ročnej premlčacej doby, v zmysle ustanovenia § 110 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 558 Občianskeho zákonníka, vo svetle čoho tvrdil nesprávne právne posúdenie otázky neplatnosti uznania záväzku a s ňou súvisiace otázky premlčania uplatneného nároku.

29. V priebehu konania nebolo sporným, že Dohodu o uznaní záväzku o úhrade pohľadávky v splátkach číslo XXXXXXXX uzatvoril žalobca so žalovaným dňa 07.05.2020. Z obsahu dohody vyplýva, že táto je formulárová (vopred predtlačená), keď až na zadnej strane dohody je rukou dopísané miesto, dátum a podpis uzatvorenia dohody dlžníkom a podpis konateľa žalobcu. Nebolo sporným, že obe strany túto dohodu aj podpísali.

30.1. Z úvodnej časti dohody s názvom Bod 2 uznanie dlhu, z bodu 2.1. vyplýva, že dlžník podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka uznáva čo do právneho dôvodu a výšky dlh voči veriteľovi, ktorý vznikol na základe zmluvy číslo XXXXXXXXXXXX s pôvodným veriteľom. Celková dlžná suma predstavuje sumu 585,59 EUR.

30.2. V bode 2.2. dohody dlžník vyhlásil, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu a výšky, premlčuje sa za 10 rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo.

30.3. V bode 3.1. sa dlžník zaviazal zaplatiť svoj dlh voči veriteľovi v 12 mesačných splátkach v dohodnutej minimálnej výške 50 EUR a posledná 12. splátka v dohodnutej výške 35,59 EUR k 12. dňu v mesiaci, pričom dátum splatnosti prvej splátky bol deň 12.05.2020 a dátum splatnosti poslednej splátky bol deň 12.04.2021.

30.4. V bode 3.5. dohody sa dlžník zaviazal že v prípade, ak nebude splácať svoj dlh v pravidelných dohodnutých splátkach najneskôr do termínu ich splatnosti, stratí výhodu splátok a je povinný uhradiť celý zvyšok dlhu uznaného v bode 2 a to prvým dňom nasledujúcim po splatnosti prvej neuhradenej splátky.

30.5. V bode 4.1. strany dohody vyhlásili, že táto dohoda bola uzavretá vážne, zrozumiteľne a určite, nie v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok, že pred podpisom si dohodu i s prílohami prečítali, porozumeli jej obsahu a na znak súhlasu ju podpísali.

31. Legislatívna úprava ako aj súdna prax (rovnako tiež na európskej úrovni), štandardne zabezpečuje ochranu spotrebiteľa pred konaním, ktoré ho môže poškodzovať. Doslovne sú zakázané ustanovenia, spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa v spotrebiteľských zmluvách, a tiež nekalé obchodné praktiky. Za nekalú sa považuje taká praktika, ktorá je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, a podstatne narušuje, alebo môže podstatne narušiť, ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane, alebo ktorému je adresovaná, za ktorú nekalú obchodnú praktiku sa považuje klamlivé konanie, klamlivé opomenutie konania, agresívna obchodná praktika. Dodávateľ nesmie klamať a zavádzať spotrebiteľa, najmä uvádzať nepravdivé, neúplné, nepresné, nejasné údaje, alebo potrebné údaje zamlčovať. Spotrebiteľ sa v zmluvnom vzťahu ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa, lepšiu znalosť práva a tiež z hľadiska ekonomických predpokladov aj lepšiu dostupnosť právnych služieb a v neposlednom rade tiež možno stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv, o aký typ zmluvy (dohody) ide tiež v okolnostiach danej veci, pretože ako správne uvádza aj súd prvej inštancie, žiadna zo sporových strán nespochybnila, že v prípade dotknutej dohody o uznaní záväzku uzatvorenej medzi stranami sporu, išlo o vopred pripravenú formulárovú predtlač žalobcom, ktorý formulár je konštruovaný tak, že reálne predpokladá (je možné) do neho dopĺňať iba údaje na strane žalovaného (jeho podpis) miesto a deň jej uzatvorenia. Z jej textu je zrejmé, že ide o formulár, ktorý žalobca používa vo vzťahu k neurčitému počtu dlžníkov, ktorý cieľ sledujú predovšetkým veritelia a nie dlžníci a keďže ide o typizovaný formulár, dlžník pri uzatváraní dohody nemôže jeho obsah ovplyvniť. Dohoda, týkajúca sa uznania dlhu, nebola iniciovaná žalovaným ako spotrebiteľom, ktorý uzavretím nič nezískal, ale naopak zhoršil svoje postavenie. Pri vyhodnocovaní praktiky veriteľa súd prihliada na úroveň priemerného spotrebiteľa (smernica Rady a EP 2005/29, bod 18 preambuly), kedy hrozí nebezpečenstvo, že takýto spotrebiteľ podpíše dokument sledujúci dosiahnutie splátok, avšak v skutočnosti ide podľa citovanej smernice o nekalú obchodnú praktiku a nie o odbornú starostlivosť dodávateľa, ktorého cieľom je dosiahnutie uznania záväzku a tým predĺženie premlčacej lehoty na uplatnenie nároku.

32. V okolnostiach posudzovanej veci žalobca neunesol dôkazné bremeno o tom, že žalovanému ako priemernému spotrebiteľovi boli akokoľvek vysvetlené, v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti, následky uznania dlhu najmä s ohľadom na jeho premlčanie, respektíve založenie plynutia novej dĺžky premlčacej doby. Následne žalovaný bez toho, aby mu boli vysvetlené následky uznania záväzku, dohodu podpísal. Na tomto nemení nič skutočnosť, že uznanie dlhu mu bolo poslané poštou a žalovaný túto dohodu podpisoval v domácom prostredí. Konkrétne zmluvné podmienky zakomponované do dohody, týkajúce sa predpokladov vzniku uznania dlhu a formy splácania dlhu sú zakomponované do zmluvných podmienok na vopred pripravené formuláre zo strany žalobcu,

príčom žalovaný v tomto kontraktačnom procese nedojednávava ani podmienky jeho uplatnenia (vzniku nároku žalobcu), ani jej výšku. Zo znenia dohody nevyplývajú následky podpisu tejto dohody (uznanie dlhu), taktiež absentuje poučenie o tom, že po uplynutí premlčacej doby ohľadom práva na istinu a príslušenstvo pohľadávky z úverovej zmluvy sa stáva toto právo proti žalovanému súdne vymáhateľným a ak podpíše žalovaný túto dohodu, začne plynúť nová premlčacia doba v dĺžke 10 rokov od uznania, v ktorej lehote bude môcť žalobca proti žalovanému peňažný nárok na súde vymáhať, či iných podmienok dohody vyznievajúce v neprospech spotrebiteľa, a tak nemožno pochybovať o tom, že zmluvná voľnosť žalovaného bola zásadným spôsobom obmedzená len na vyššie identifikované dopisované údaje a žalovaný mal tak jedine možnosť dohodu ako celok prijať. V prospech uvedeného záveru vyznieva aj výpoveď žalovaného, ktorý vo svojich vyjadreniach, ako aj na pojednávaní dňa 19. septembra 2024 uviedol, že si vôbec nie je vedomý, že by podpísal dohodu o uznaní dlhu vo vzťahu k povolenému prečerpaniu. Pamätal si, že takúto dohodu podpísal len vo vzťahu k úvere, ktorý mu bol poskytnutý u právneho predchodcu žalobcu, avšak vo vzťahu k povolenú prečerpaniu sa o uznaní dlhu dozvedel až z listín, ktoré mu boli zaslané súdu v konaní. Rovnako poukázal na spor vedený o zmluve o poskytnutom úvere, na ktorý súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení aj poukázal a ktoré konanie bolo vedené na Krajskom súde pod sp. zn. 27CoCsp/7/2024, v ktorom bol dňa 30.04.2024 potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný nebol poučený o následkoch podpísania dohody o uznaní dlhu a úhrade pohľadávky v splátkach a teda nebol poučený ani o tom, aký bude mať vplyv uzavretie tejto dohody na premlčanie. Je zjavné, že dohoda s jasným formulárovým charakterom a konštrukciou nepredpokladá zmenu zmluvných podmienok pre prípad výhrad spotrebiteľa. Nič na tom nemení ani námietka žalobcu, že žalovaný mal dostatočný priestor na oboznámenie sa s obsahom dohody, a ak by nesúhlasil, resp. by mal výhrady k jej obsahu, mal možnosť dohodu nepodpísať, keďže prítomné výsledky dokazovania v prospech takéhoto záveru rozhodne nenasvedčujú. Správnosť tohto záveru nie je spôsobilý spochybniť ani poukaz žalobcu na článok 4 bod 4.1. dohody v ktorom je obsiahnuté, avšak opätovne formulárovo koncipované prehlásenie o tom, že dohoda bola uzavretá vážne, zrozumiteľne a určite, nie v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok, že pred podpisom si dohodu v celistvosti i s prílohami v celosti čítali, porozumeli jej obsahu a na znak súhlasu ju podpísali.

33. Žalobca sa bránil tým, že predmetnou dohodou iba umožnil žalovanému splácať z úspor dlh a snažil sa presvedčiť súd, že vlastne poskytol dlžníkovi určitú výhodu v podobe možnosti splácať dlh, hoci mohol okamžite podať žalobu na súd a trvať na celom uplatnenom nároku. Uvedené tvrdenie vyznieva účelovo, pretože samotný žalovaný nežiadal o možnosť zosplatený úver splácať a išlo výlučne o iniciatívu veriteľa. Svedčí o tom žalobcom koncipovaný text dohody, ktorého súčasťou učinil tiež prehlásenie dlžníka o uznaní dlhu, ktorý žalovaný nemohol vylúčiť, a ak chcel na ponúknutú možnosť splácať dlh pristúpiť. Možnosťou žalovaného bolo len dohodu podpísať, alebo nepodpísať. Z výsluchu žalovaného vyplynulo, že s možnosťou uzatvorenia predmetnej dohody ho oslovil samotný veriteľ. Pokiaľ zo strany veriteľa išlo skutočne iba o poskytnutie výhody v podobe možnosti splácať dlh, odvolaciemu súdu nie je zrejmé, prečo žalobca potreboval zakomponovať do ponúknutej možnosti splácať splatený dlh aj vyhlásenie dlžníka o uznaní dlhu, ktoré nie je podmienené súhlasom veriteľa, pretože ide o jednostranný právny úkon dlžníka. Žalobca si musel byť vedomý toho, že pokiaľ žalovaný bude mať záujem o možnosť dlh splácať v splátkach v zmysle predmetnej dohody, svojím podpisom súčasne podpíše aj vopred naformulované uznanie dlhu, hoci to nebolo jeho úmyslom.

34. Rovnako argumentácia žalobcu, že v súvislosti s možnosťou splácať zosplatený dlh bolo logické, že si žalobca potreboval zabezpečiť, aby pre prípad opätovného porušenia platobnej disciplíny nedošlo k premlčaniu jeho nároku zabezpečovacím prostriedkom a to uznaním dlhu, v zmysle vykonaného dokazovania toto nemá žiadne opodstatnenie. Ak by malo platiť uvedené, potom by bolo bežným postupom veriteľa, aby už pri samotnom uzatváraní úverových zmlúv s dlžníkmi, teda pri založení zmluvného vzťahu požadoval od dlžníka súčasne jeho vyhlásenie o uznaní dlhu, pretože veriteľ nemôže mať nikdy istotu, že zo strany dlžníka nedôjde k porušeniu jeho platobnej disciplíny, k čomu ale bežne veritelia nepristupujú. Navyiac prípad, že sa zmluvné strany následne samostatným úkonom dohodli na možnosti splácať zosplatený dlh v splátkach, nespôsobuje premlčanie nároku a veriteľovi zostáva možnosť uplatniť si predmetný nárok aj v prípade opätovného porušenia platobnej disciplíny vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. V súdnej veci v čase podpisu dohody o uznaní dlhu nebol jeho dlh voči žalobcovi premlčaný. Podpisom predmetnej dohody o uznaní záväzku by sa preto žalovaný dostal do nevýhodnej situácie tým, že by si výrazným spôsobom predĺžil premlčaciu dobu.

35. V okolnostiach v posudzovanej veci teda súd prvej inštancie správne podrobil dohodu kontrole, či neobsahuje ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán na ťarchu spotrebiteľa, keď ustanovenia týkajúce sa uznania dlhu zjavne neposudzoval len izolovane, teda bez ich previazanosti na celý obsah dohody, ale vo vzájomnej súvislosti a s ostatnými dojednaniami, aby tak mohol objektívne vyhodnotiť, či dohodu možno považovať za korektnú, teda vyváženú, vo vzťahu k obom stranám tak čo do ich práv, ako tiež do ich povinností, pretože v prípade, ak by takto nepostupoval, a vyhovel žalobe na zaplatenie peňažného nároku, ktorá by objektívne vykazovala znaky nekalej obchodnej praktiky, došlo by k porušeniu zákona, princípov súkromného práva (princíp proporcionality), ale tiež k porušeniu záväzku Slovenskej republiky vyplývajúce z členstva v Európskej únii. Tak, ako aj súd prvej inštancie, aktuálne aj odvolací súd, zdôrazňuje, že úprava spotrebiteľských zmlúv a ochrany spotrebiteľa vyjadruje snahu, aby dodávateľ nielen spotrebiteľských zmlúv, ale i v ostatných kontraktach, ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi, preto pre posúdenie nekalej obchodnej praktiky je dôležité, či táto objektívne vyvoláva značný nepomer v celkových právach a povinnostiach zúčastnených strán k naplneniu čoho došlo aj v podmienkach danej veci.

36. Súd prvej inštancie teda postupoval správne, keď ex offo posúdil možné premlčanie žalobcom uplatneného nároku, aplikujúc ustanovenie Občianskeho zákonníka na právne posúdenie daného vzťahu a to ustanovení upravujúcich premlčaciu dobu podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 101 Občianskeho zákonníka a nie príslušné ustanovenia o premlčaní podľa ustanovenia § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako to požadoval žalobca, keďže to neumožňovalo zistenie o neplatnosti dohody vo svetle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Odvolacia námietka žalobcu v tomto smere tak nebola spôsobilá priviesť v jeho prospech priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

37. Rovnako neobstojí námietka žalobcu o nedostatočnom odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám riadneho odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP.

38. Odvolací súd pripomína, že za procesnú vadu konania podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP nemožno považovať to, že žalovaný sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie nestotožňuje a že súd neodôvodnil rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že odvolateľ nesúhlasí so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k záveru o naplnení dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

39. Z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné len zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup krajského súdu ako odvolacieho je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 8. októbra 2009, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania

všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. Uvedený záver je zhodný so závermi vyslovenými v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/05, v zmysle ktorého pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

40. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol za aplikácie § 255 ods. 1 CSP.

41. Námietky žalobcu, uvedené v odvolaní, boli v zásade totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvej inštancie, a ktorými sa súd prvej inštancie zaoberal a správne sa s nimi vysporiadal a nemohli privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne a dostatočne zisteného skutkového stavu. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP.

42. O nároku žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, síce vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, tieto si však neuplatnil, ani nevyplývajú z obsahu spisu, preto mu ich náhradu odvolací súd nepriznal.

43. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).